

Rouwhulde – Jean Pedé

De voorzitter (*voor de staande vergadering*): Op 23 juli jongstleden overleed in Elst bij Brakel, op 86-jarige leeftijd, Jean Pedé, gewezen lid van de Kamer van volksvertegenwoordigers.

Jean Pedé werd geboren in een van oudsher liberale Zuid-Oost-Vlaamse familie. Zijn vader, Hubert Pedé, was schepen van Bevere bij Oudenaarde, en lid van de Oost-Vlaamse provincieraad.

Na zijn studies aan de Gentse universiteit, waar hij de diploma's van kandidaat in de politieke, sociale en diplomatieke wetenschappen, van doctor in de rechten, van licentiaat in het notariaat en van kandidaat in de administratieve wetenschappen behaalde, vestigde Jean Pedé zich als notaris.

Op 1 januari 1953 – hij was nog geen 26 jaar oud- werd hij in Bottelare gemeenteraadslid. Op 1 januari 1959 werd hij burgemeester van Bottelare, en op 1 januari 1977 burgemeester van de fusiegemeente Merelbeke. Dat ambt oefende hij uit tot 31 december 1982, en dan nog eens van 1 januari 1989 tot 31 december 1994.

In totaal was Jean Pedé gedurende dertig jaar burgemeester, wat treffend bewijst dat de lokale aangelegenheden voor hem van groot belang waren.

Jean Pedé was echter evenzeer actief op het provinciaal en nationaal politiek niveau.

Van juni 1958 tot mei 1965 was hij lid van de Provincieraad van Oost-Vlaanderen. In mei 1965 werd hij voor de toenmalige PVV-PLP verkozen tot lid van de Kamer van volksvertegenwoordigers. Van november 1971 tot april 1995 zetelde hij onafgebroken als rechtstreeks verkozen senator. Hij was een tijdlang ondervoorzitter van de Senaat en fungeerde er als fractieleider van de PVV.

Ook in de Vlaamse Raad nam Jean Pedé verantwoordelijkheden op zich: van december 1981 tot oktober 1985, en opnieuw van februari tot oktober 1988, was hij voorzitter van die assemblee, van oktober 1988 tot oktober 1992 tweede ondervoorzitter.

Het hoogtepunt van zijn politieke loopbaan bereikte Jean Pedé toen hij, in 1985, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedenbouw en Ruimtelijke Ordening werd. Drie jaar lang, tot in 1988, kwamen zijn grote kennis en ervaring inzake bestuur en ruimtelijke ordening, die hij decennialang als burgemeester en als notaris had opgedaan, ten volle tot hun recht.

Jean Pedé was, en ik citeer zijn vriend Herman De Croo, 'een landelijke liberaal': een politicus die met beide voeten op de grond stond en die met veel gezond verstand ageerde ten gunste van zijn medeburgers, wars van regelzucht en bemoeienis door hogere echelons. Hij was een oprechte, stijlvolle en minzame man, die veel respect genoot.

Namens de Kamer heb ik zijn familie mijn oprechte deelneming betuigd.

Minister **Alexander De Croo** : Op 23 juli leverde Jean Pede zijn laatste strijd, na een bijzonder actief leven. Zoals de voorzitter net heeft aangegeven, trad Jean Pede al op jonge leeftijd in de voetsporen van zijn vader, Hubert Pede, liberaal schepen in Beveren en Oost-Vlaams provincieraadslid. Jean Pede was politiek actief op gemeentelijk, provinciaal en nationaal vlak. Op zesentwintigjarige leeftijd werd hij lid van de gemeenteraad van Bottelare, zes jaar later, op zijn tweeëndertigste, werd hij burgemeester. Ook na de gemeentefusie met Merelbeke bleef hij burgemeester.

In het federale Parlement heeft hij zijn idealen dertig jaar lang met veel talent en emotie verdedigd, eerst gedurende 6 jaar in de Kamer vanaf 1965, vervolgens gedurende 24 jaar in de Senaat vanaf 1971.

In de jaren 80 zou hij ook nog voorzitter van de Vlaamse Raad en Vlaams minister van Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden worden.

Zij die hem hebben gekend, onthouden zijn stijl, zijn zakelijkheid en zijn doeltreffendheid, maar ook zijn verbaal talent en zijn levenslust.

Zijn dossierkennis en praktijkervaring – Pede was notaris – waren een grote troef in de parlementaire debatten en bij de uitoefening van zijn ministerambt.

Jean Pede was een bruggenbouwer. Tijdens de afscheidsplechtigheid in Lochristi bracht de burgemeester van Merelbeke hem tekenend in herinnering als iemand die geloofde in de kracht van dialoog en in de noodzaak om compromissen te sluiten. Politiek was voor hem opkomen voor je overtuiging zonder je op te sluiten in je eigen gelijk.

Jean Pede was ook een volhouder. Getuige daarvan is zijn actief politiek leven van 60 jaar, maar vooral ook zijn wilskracht en optimisme, nadat hij acht jaar geleden na een heekundige ingreep aan de rolstoel werd gekluisterd. Ondanks die zware lichamelijke beproeving bleef hij actief en aanwezig. De voorbije jaren had ik het voorrecht hem nog regelmatig te mogen tegenkomen in onze mooie Vlaamse Ardennen.

De laatste maanden van zijn leven bracht Jean Pede door in de rustige omgeving van 't Neerhof in Elst, een paar straten van mijn huis. Het was daar dat hij zijn laatste strijd leverde.

Wij herinneren Jean Pede als een wijs politicus, met zijn twee voeten op de grond, die in de beste traditie van het liberalisme de overtuiging huldigde dat liberaal zijn in de eerste plaats ook sociaal zijn is.

De federale regering betuigt haar innige deelneming aan zijn familie en vrienden.

De Kamer neemt een minuut stilte in acht.

